

[Ellsabeth Arnold]

SF har rejst forespørgslen i dag, og det skal SF sådan set ikke have utak for. I lighed med flere andre ordførere kunne vi da godt have ønsket os, at forespørgslen havde ligget enten et godt stykke tidligere eller et godt stykke senere, fordi der som bekendt er parallelle forløb, både om styrelseslov, om adgangsregulering, om flerårige rammeaftaler og om aktive-ring. Men ligesom de fleste andre, herunder også ministeren, hilser vi da debatten velkommen, for debatten om kvalitet bør aldrig nogen sinde afsluttes. Vi bør have den mindst én gang om året, og den bør holdes levende også ved debatter som denne.

Den dagsorden, vi er medforslagsstillere til, gentager, som vi ser det, nogle principielle synspunkter, som vi har sagt det før; den trækker nogle linjer op uden at spærre for videre forhandlinger, som vi naturligvis ønsker skal fortsætte.

Dagsordenen illustrerer desuden det, som fru Eva Møller meget tydeligt sagde i sit indlæg, nemlig at der ikke er nogen nemme løsninger. For egen regning kan jeg sige, at der sikkert er flere delløsninger end dem, der er nævnt i dagsordenen. Der er næppe heller nogen af de løsninger, der er beskrevet i dagsordenen, som kan stå alene. Det er kort sagt et spektrum af forskellige løsningsmuligheder, vi skal benytte os af, hvis vi skal bevare og sikre kvaliteten på længere sigt for de videregående uddannelser.

At sikre kvaliteten må, som vi ser det, være en afvejning af tre faktorer: ambitionerne – det ambitionsniveau, vi har – den indsats, der bliver gjort, og de resultater, der opnås.

Hvad angår ambitionerne, kan jeg ikke lade være med at gribe tilbage i ministerens svarta-le, hvor han beskrev slankekur. Det er jo som regel sådan, at når man starter på en slankekur, har man en ambition om at tabe så og så mange kilo eller at komme ned på eller i nærheden af et niveau, hvor man synes man bør være for at have det godt, for at være rigtig sund, som ministeren sagde. Det er mit indtryk, at regeringen gennem årene har haft en årlig ambition om en reduktion på et vist niveau, men hvor slutmålet har været ukendt – muligvis har været hølt nede på ingenting. Og jeg synes, det har været lidt problematisk, at man ikke har kunnet fornemme, hvor grænsen lå.

En af ministerens kolleger, som jeg skal undlade at nævne ved navn, har engang sagt, at der ikke var én offentlig organisation, som ikke til hver en tid kunne spare mindst 10 pct. af dens omkostninger. Det mener jeg er en fantastisk farlig betragtning. Der har uden tvivl været noget overflødig fedt, som kunne skæres af i denne sektor i begyndelsen af 1980'erne, men det er så sandelig også blevet skåret fra. Vel næppe andre offentlige sektorer har kunnet klare denne kombination af årlige rammebesparelser med årlige udvidelser af pligterne. Jeg synes, det er fantastisk flot klareret af den videregående uddannelsessektor, at den har kunnet præstere en produktivitetstigning på 20 pct., uden at det er gået voldsomt ud over kvaliteten, og det er min bedømmelse, at det ikke er det. Det er flot klareret, men jeg kunne godt tænke mig, at ambitionerne fra regeringens side havde været lidt klarere, så man kunne sige: Når man har nået det og det niveau, stopper vi; så har vi nået den ønskede adræthed, så er vores formkurve i top, så kan vi starte på en ny omgang, og så kan vi sætte nye rekorder og klare præstationerne betydelig bedre. Ambitionerne burde altså være klarere.

Regeringen havde i begyndelsen af 1980'erne, mener jeg det var, en ambition om at fordoble forskningsbevillingerne inden for en vis årrække. Det mener jeg ikke er nået, men det vil jeg da også gerne lige høre ministerens bemærkning til, hvis ministeren har talle-ne på sig.

Dernæst går vi over til indsatsen. Der har jo været brugt mange kræfter på at skaffe ekstra uddannelsespladser og på at diskutere optagelseskriterier, diskutere kvote 2, kvote 1 osv., og alt sammen går det på den udmærkede afvejning af at undgå såvel ressourcspild som talentspild.

Det, der bekymrer os i Det Radikale Venstre, når vi ser på de årlige og halvårslige optagelsescirkusser, er, at vi formentlig har et stort talentspild. Der er mennesker, der ikke kommer ind på den uddannelse, de gerne vil, og tager til takke med en anden, som de nødigere vil. Det betyder, at motivationen ikke er så god. Det betyder, at den studerendes ønske om at få en bestemt uddannelse ikke rigtig passer til det tilbud, der er.

Talentspildet synes jeg vi skal prøve at undgå, og det vil jeg komme lidt tilbage til senere.